

VYDÁVÁ MĚSTO VOLARY

MĚSÍČNÍK

ZDARMA

Volarský zpravodaj

ROČNÍK XLIX

12

PROSINEC 2020

Amst

Den veteránů se ve Volarech neslaví. Ale třeba jednou bude.

Na radnici řádl covid. Bylo nutno desinfikovat.

Hřiště v mateřince je zas o něco pestřejší.

Ani Rada města se bez roušek neobejde..

Nový povrch u nádraží se již rýsuje.

Volary si připomněly 17. listopad 1989 zvoněním.

Konečně škola. Jen ty roušky kdyby nebyly.

Foto: Jaroslav Pulkrábek, Jana Fistrová

Komplikace na silnici směr Lenora jen tak neskončí.

Foto měsíce

Díky epidemii jsme museli zcela překopat své zvyky, potřeby, preference. Někdy to nemusí být zas až tak ke škodě. Možná se víc věnujeme svým blízkým, prožíváme více času v rodinném kruhu. Možná jsme již zapomněli, jaké je to setkat se večer u jednoho stolu.

Vánoční dary

Advent a Vánoce. Je to každý rok podobné, ne-li stejné.

Nazdobené obchody, všudypřítomná vánoční výzdoba. Hloučky přející si štěstí a zdraví. Snad každý je o trochu přívětivější, vnímavější, vlídnější. Jedna kulturní a společenská akce střídá druhou. Odevšad zní vánoční písně, blýskají se pozlátka. Až se zdá, že tomu není úniku.

Letos to však zřejmě bude přeci jen trochu jiné. Avšak jiné nemusí nutně znamenat horší. Možná právě naopak o to více pocítíme smysl adventu a Vánoc.

Advent je období přípravy na příchod něčeho. Čas vnitřního gruntování, přemýšlení o hodnotách, o sobě a o lidech kolem sebe. A snad nikdy na to nebyla příznivější doba než právě letos. Nejsme zahlcení světlem a vánočním hlomozením. Okolnosti nás drží mimo obchody, mimo dav. Máme, i když někdy nedobrovolnou, příležitost být více mezi svými nejbližšími.

Možná jste si v minulosti v této předvánoční době nejednou přáli, aby už ten shon a bláznění bylo za námi. Toužili jste prožít svátky v klidu. Protože o tom přeci jsou.

Letos máme příležitost oprostít je od všeho, co se na ně nabalilo a vnímat to, co právě pod onou slupkou nebylo vidět. Odlišit rozdílný smysl a účel adventu a Vánoc. Postupně je v sobě nechat rozsvěcet. Prožít je v rodinném kruhu, věnovat svým blízkým a utvářet sváteční atmosféru ve svých domovech, ale především ve svých srdcích. Neboť tam je to nejvíce třeba.

Vánoce jsou svátky porozumění a vzájemné lásky. To jsou věci, které nemůže uzavřít žádná vyhláška, zákaz nebo omezení. Naopak tímto vším lze tmu a obavy, kterou epidemie přináší, rozptýlit.

A možná si časem uvědomíme, že přestože nám epidemie mnohé vzala, získali jsme díky ní dary, které by nám jinak byly odepřeny, a záleží jen na nás, jak s nimi naložíme. Myslím, že právě o tom byla klasická pohádka Jana Wericha Tři veteráni. Určitě ji znáte.

Milí Volarané, milí přátelé a kolegové, přeji nám všem jménem svým a jménem vedení města, abychom společně dokázali využít dary, které nám tato doba přinesla, neboť jen vzájemnou láskou a porozuměním můžeme náš svět společně posunout dál.

Vít Pavlík, starosta

ZPRÁVY Z RADY MĚSTA

RM schválila uzavření Smlouvy o dílo na realizaci akce „Novostavba skladu mechanizace Technických služeb Volary“ mezi městem Volary a společností Grelío Commerce s.r.o. Jedná se o naplnění jedné z odkládacích podmínek, pro převod vlastnického práva k pozemkům pro výstavbu obchodního centra v „Kasárnách“.

RM vzala na vědomí, že na vyhlášený záměr č. 12/09/SdaB/2020 reagoval jeden zájemce a rozhodla uzavřít nájemní smlouvu na prostor k podnikání „bývalá Pavučina“ k provozování prodejny a doplňkového prodeje s minikavárnou a vinárnou.

RM rozhodla poskytnout dotaci na činnost ve výši 15 000 Kč Lyžařskému sportovnímu klubu Volary z.s.

RM vzala na vědomí, že na vyhlášený záměr č. 13/09/SdaB/2020 na prostor v budově Jitony reagoval jeden zájemce a rozhodla uzavřít nájemní smlouvu za účelem pro provozování truhlářské dílny;

RM neschvaluje vyhlášení záměru na pronájem části pozemku č. 1049/1 v areálu bývalé Jitony o výměře 100 m² pro stání automobilu a provozování rychlého občerstvení.

Více na www.mestovolary.cz.

■ **PŘÍJEM PŘÍSPĚVKŮ**

Infocentrum Volary, Náměstí 325, Volary,
e-mail: zpravodaj@kic-volary.cz, tel.: 602 138 498

■ **UZÁVĚRKA PŘÍSPĚVKŮ DO PŘÍŠTÍHO ČÍSLA
VOLARSKÉHO ZPRAVODAJE BUDE 15. PROSINCE 2020**

VOLARSKÝ ZPRAVODAJ ■ periodický tisk územního samosprávného celku ■ vydává Město Volary ■ redakce: KIC Volary, Náměstí 25, 384 51 Volary, e-mail: zpravodaj@kic-volary.cz, tel.: 602 138 498 ■ Názory redakce se nemusí vždy ztotožňovat s názory dopisovatelů. ■ Redakce si vyhrazuje právo na úpravu délky textů, za původnost a obsahovou správnost ručí autor. ■ Vychází v nákladu 1 650 ks vždy první týden v daném měsíci. ■ Reg. č.: MK ČR E 12494 ■ Kresba na titulní straně Jakub Rákosník. ■ Grafické zpracování a tisk: TISKÁRNA ČERNÝ, s. r. o., Černá v Pošumaví.

Střípky z radnice

- Město Volary pořídilo tři kusy profesionálních ozónových generátorů Black 5000. Jeden z nich poputuje k našim dobrovolným hasičům, kteří jej budou využívat zejména k dezinfekci automobilů.
- Volary se přihlásili do elektronické aukce na koupi pozemku, který propojuje areál bývalých kasáren a kravín na starém městě. Pozemek je ve vlastnictví Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových a představou města je jej v budoucnu nabízet občanům k pronájmu na zahrady.
- Měsíc listopad je ideální pro posekání naší květnaté louky před lékárnou. V příštím roce se budeme těšit, že znovu krásně pokvete a každého kolemjdoucího potěší.
- Příprava na advent je v plném proudu. Je již vyzdoben Hotel Bobík, připraveny jsou též ozdoby veřejného osvětlení. Ani v letošním roce nebude na náměstí chybět naše jedinečná vánoční koule. To ale ještě není vše. Připravili jsme pro Vás ještě jedno překvapení. Myslíme, že se máme na co těšit.

- Město Volary připravuje projektovou dokumentaci na vybudování dvou vodních zdrojů. Pokud budeme úspěšní v získání dotace, v příštím roce bude stavba realizována.
- Finišují přípravy rozpočtu. Město předpokládá, že se bude muset v příštím roce vyrovnat s výrazným poklesem daňových příjmů. To bude mít vliv zejména na investice ve městě.
- Město Volary vybralo zpracovatele nového Strategického plánu rozvoje města. Ten stávající byl zpracován na období 2014–2020. V dohledné době se rozběhnou práce na plné obrátky. I občané budou zapojeni do jeho tvorby, a to prostřednictvím dotazníkového šetření potřeb a názorů občanů obce. Dotazník bude distribuován také prostřednictvím aplikace Mobilní rozhlas. Kdo jste si ještě tuto službu neaktivovali, je teď nejvyšší čas to udělat.

Psychologická pomoc v souvislosti s nákazou COVID-19

V Jihočeském kraji, stejně tak jako v celé České republice, přibývá kvůli pandemii koronaviru u mnohých lidí úzkostných stavů. Psychologové a terapeuti museli omezit, nebo i přerušit své služby tak, jak byli zvyklí a přesunuli se do online prostoru nebo na telefonické linky. Existuje celá řada poraden, krizových nebo intervenčních center a linek důvěry, které nabízejí v tomto směru odbornou a kvalifikovanou pomoc. Na základě usnesení Krizového štábu Jihočeského kraje v příloženém souboru nabízíme seznam jihočeských i celorepublikových míst, která tuto pomoc nabízejí.

Seznam míst, kde naleznete odbornou psychologickou pomoc naleznete na stránkách Města Volary.

Ve zkratce

Pátrání v kostele

Student historie na vídeňské univerzitě Luděk Němec dokončuje knihu o Českých Žlebech. Ve volarském kostele hledal sem převezenny mobilniář. Některé položky se podařilo najít, jiné zmizely. Mnohé bylo překvapením i pro P. Karla Faláře.

Vražedná námraza

Mezi Chlumem a Volary havarovala ve čtvrtek 19. listopadu sanitka. Čtyřiaosmdesátiletá žena při nehodě zemřela, druhý převážený se lehké zranil. Řidič vyvázl bez fyzických zranění. Příčinou pravděpodobně byla rychlost spojená s námrazou.

Pekárna otevřena

Tedy tak trochu, ale díky za to. Mnohé se změnilo, pro volarské rohlíky si sem nezačnete, zato nakoupíte od brzkého rána do pozdního večera sedm dní v týdnu

První krůček

Od pondělí 23. listopadu mohou knihovny otevřít „hladová knižní okna“. A že je po knížkách hlad, ukázal hned první den.

Skautský listopad

Podzimní listopadové měsíce pro nás skauty znamenají vždy množství schůzek, výprav, vycházek... listopad

navíc i velká tvoření na adventní trhy. Letos tomu kvůli covidu bylo samozřejmě jinak. Scházeli jsme se také na schůzkách a výpravách, ale vše jen přes počítač. Byli jsme ovšem rádi i za to, není sice nad skutečnou společnou setkání, ale je to vždy lepší než zůstat docela sám. I přes počítač jsme zažili spoustu dobrodružství a legrace. Každoročně se na výročí sametové revoluce setkává náš oddíl s celým skautským střediskem na vrcholku Boubína. Bylo nám jasné, že vše bude letos náročnější, a tak jsme se již počátkem listopadu vypravili ze zastávky Zátoň-Prales na vrchol. Naše první kroky směřovaly k Idině Pile. Infocentrum bylo už zavřené, ale i tak jsme se dozvěděli spoustu věcí

o zvířatech a rostlinách na Boubíně. A již putujeme dál – k rozcestí, kde kdysi stávala cedule se Zákonem, informací, jak se v přírodě správně chovat. Je škoda, že místo ní je tu mapka, těžko říci, komu mohl vadit, ale my text Zákona známe, a tak jsme si ho tady připomněli. A jdeme dál. Je tu Idino sedátko, kdo by si nechtěl vyzkoušet, jak se asi sedělo kněžně Idě (no, upřímně řečeno, představa o pohodlném sezení máme dnes už asi jiné). A jsme u jezírka. Každý z nás už dneska ví, že je to nádrž umělá, a v ní se prohánějí i znovu vysazení pstruzi. Obdivujeme obra-jedli zde uloženou, a jsme zvědaví, jak tedy asi vypadal Král smrků, který byl ještě větší. Větší je, ale to víme jen díky počítači, v pralese už není. Je jen možné kouknout na místo, kde stával. Naše cesta vede dále k místu, o které zatím nevíme, jak se jmenuje. Odhalujeme postupně obrázky a zjišťujeme, že se jedná o Zámeček

s kaplí sv. Huberta. Zkoušíme krmit jeleny, které měl Hubert rád, a daří se. A je to už jen kousek ke Křížovému smrku. Scházeli se tu loupežníci, ukryli zde i poklad, a když se jeden z nich pokusil vyzvednout si ho sám, byl zastřelen. Inu, chamtivost se nevyplácí. Možná tam poklad ještě je, indicie máme, tak se snad pro něj brzy vypravíme. A ještě závěrečný sprint na vrchol a jsme u rozhledny. Podaří se nám vystoupat všech šest pater a stanout až na horní plošince? Není to snadné, úkoly jsou těžké, inu, pro pravé skauty!

Ale zvládli jsme je a jsme tam! Vyděšujeme vlajky, zpíváme hymnu, hledíme do kraje, co bychom mohli vidět... (kdybychom byli přímo na skutečném vrcholu).

A pak ještě počkat na kamarády z Vimperka a může se společně slavit, vždyť máme co, tolik let svobodného fungování skautingu za to stojí.

Běh za Basumským dortem

Ne všechny akce ale proběhly jen počítačově. Naše tradiční běžecké závody Běh za Basumským dortem nám bylo přece jen líto neuskutečnit. Vždyť se letos jedná už o 36. ročník! A protože tohle by přes počítač asi přece jen nešlo, rozhodli jsme se pro coronavirovou individuální formu. Každý běží sám nebo se svou rodinou a výsledky běhu pak pošle pořadatelům závodu. A protože termín je prodloužen, výsledky budeme znát až v prosinci. A pak, možná už společným setkáním oslavíme velké běžecké vítěze. Máme se tedy na co těšit. A pro naše fyzické zdraví jsme přece jen hodně vykonali, dostali jsme se i do přírody a ještě si zaspotovali, pro soutěž nadchli i své blízké, nakonec to také bylo pěkné.

text a foto Kryštof Hodina, Václav Svintek a Lucie Wagnerová

Volary, Tolarova ul., 760 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	6,4 °C	
minimální teplota	-5,3 °C	20. 10.
maximální teplota	20,0 °C	3. 10.
úhrn srážek	72,8 mm	
maximální náraz větru	13,1 m/s	4. 10.
sluneční svit (-0,1°C a méně)	7x	

Volary, ČOV, 749 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	6,0 °C	
minimální teplota	-7,0 °C	20. 10.
přízemní minimální teplota	-10,7 °C	20. 10.
maximální teplota	20,2 °C	3. 10.
úhrn srážek	60,6 mm	
maximální náraz větru	13,6 m/s	3. 10.
mrazový den (-0,1°C a méně)	7x	

Volary, Mlýnský potok, 755 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	5,6 °C	
minimální teplota	-6,8 °C	20. 10.
maximální teplota	20,6 °C	3. 10.
mrazový den (-0,1°C a méně)	10x	

Volary, Luční potok, 748 metrů n. m.

	hodnota	datum
průměrná teplota	5,6 °C	
minimální teplota	-8,0 °C	20. 10.
přízemní minimální teplota	-9,9 °C	20. 10.
maximální teplota	20,4 °C	3. 10.
mrazový den (-0,1°C a méně)	9x	

Počasí ve Volarech – říjen 2020

Ivo Rolčík, www.pocasi-volary.cz

Advent ve škole plný vzpomínek

„Advent je období předvánoční, ve kterém bychom se měli zamýšlet nad svým vlastním jednáním a pokud zjistíme, že jsme něco neudělali dobře, měli bychom to napravit. Za to pak můžeme očekávat láskyplnou odměnu, třeba i v podobě dárečku pod vánočním stromečkem. Touto myšlenkou se v době adventu intenzivněji zabýváme i ve škole.“

Autorkou těchto slov je paní Ludmila Macháčková, bývalá vychovatelka a učitelka ZŠ Volary. Článek ve Volarském zpravodaji z roku 2004 se týkal 14. výstavy vánočního cukroví, jejíž tradici paní vychovatelka v roce 1990 založila. Stala se organizátorkou a duší celého projektu, který každoročně vyvrcholil odpoledním rozvozem a donáškou zabaleného cukroví starým občanům v pečovatelském domě i mimo něj. Tato dobročinná akce založená na myšlence obdarování člověka člověkem byla pro prvostupňové „družinové“ děti zároveň spojena s hudebně-recitačním vystoupením i jistým vyvrcholením jejich adventního školního času.

Poté, co paní Macháčková po letech působení v ŠD odešla na aktivní odpočinek a její štafetu prosincové slavnosti převzaly další paní vychovatelky, vidávali jsme ji zde pravidelně s fotoaparátem, videokamerou a velkým zájmem o dění na škole.

Nikdy by nás nenapadlo, že o této významné školní aktivitě budeme někdy muset psát v minulém čase. Souhrami všech okolností není možné v prosinci 2020 ani poprosit ochotné maminky o ukázky jejich domácího pečeni, ani nacvičit s dětmi program, ani ho předvést ostatním spolužákům a učitelům. Největší bolest nám však působí, že již nikdy nebudeme moci mezi nás do školy pozvat paní Lídu Macháčkovou.

Naše milá kolegyně zemřela 14. října 2020 ve věku 71 let.

O tři dny později ji na poslední cestě vyprovázelo mnoho zarmoucených lidí. Mnoho lidí znamená mnoho krásných vzpomínek. Mnoho vzpomínek, které nám její osobnost budou stále oživovat a spojuvat nás s ní v myšlence na společně prožité okamžiky.

Ze vzpomínek kolegů

„Měla jsem Lidušku moc ráda. Byly jsme nejlepší kamarádky, a když bylo potřeba, vždycky jsme jedna druhou našla. Dokázala dát radu, která byla ta pravá. Při vzpomínce na ni vidím úžasnou osobu – milou, skromnou, pracovitou. Hrozně mi chybí.“

Eva Sýkorová

„Jezdili jsme léta na společné rodinné dovolené – nejčastěji na Slovensko a do Maďarska. Byl to výborný parták, rozuměli jsme si...“

Jaroslav Šiman

„Lída pro mě byla, jako pro pedagogicky nezkušenou osobu, v jistém smyslu ‚školní maminkou‘, která mě naučila spoustu věcí.“

Marie Havlíková

„Plná elánu, tvořivá. Vůči dětem spravedlivá. Svým způsobem rázná a přímá.“

Marie Pincová

„Paní Macháčkovou znám od svých studentských let. Od 2. ročníku na SPgŠ jsem u ní vykonávala souvislou pedagogickou praxi ve školní družině. V té době se zaváděl do škol tzv. celodenní výchovný systém. Lída vedla hudebně-taneční kroužek družinových dětí, do něj mě během praxe zavedla. Později mě přivedla do Svazu žen, jehož součástí byl dvanáctičlenný pěvecký sbor. Svým kamarádkým vystupováním, elánem a pracovním nasazením si Lída získávala přízeň svých spolupracovníků. Všechna posezení s ní se nesla ve znamení zpěvu, tance a veselí.“

Dana Koldinská

„Pracovitá, vstřícná, ochotná, lidská. Nic jí nebylo zatěžko. Mladá duchem...“

Jitka Vršníková

„Skvělý tvůrčí člověk. Vždy chtěla mít věci dotazené do konce. Výborná kamarádka, na kterou bylo spolehnoutí. Na oslavách nepila alkohol, ale přesto se uměla výborně bavit.“

Miroslava Gajdošová

„Veselá, komunikativní, usměvavá, energická a plná optimismu. Měla velký smysl pro humor, nezkazila žádnou legraci a na oslavách bývala „pěveckým tahounem“. K písničkám s oblibou a dobře zpívala 2. hlasy.“

Mirka Šváchová

„Nezapomenutelná kamarádka mé maminky. Velmi štedrá, vždycky myslela na ostatní.“

Eliška Horálková

Za všechny tyto chvíle prožité s Lídou Macháčkovou osudu upřímně děkujeme. Věříme, že myšlenky naplněné humanitou a láskou překonávají hranici života a že tradice, které mají smysl, zůstávají v lidském společenství stále přítomné.

Ze vzpomínek kolegů a z dokumentů školních kronik sestavily
Jana Fistrová a Dana Koldinská

Paní Macháčková po sobě zanechala odkaz krásné tradice, která v dětech zasela semínko pro pomoc lidem spojenou s těšením se na Vánoce a sejetím s tradicí.

On-line výuka prý občas připomíná vyvolávání duchů, říká se na internetu. V 9. B to žáci vzali doslova. Byli duchaplní a duchapřítomní? To musela posoudit paní učitelka Andrea Nováková.

„Ladovy perníčky pro dědečky a babičky“

Tradice založená paní Ludmilou Macháčkovou není přerušena.

Z finančních darů zaměstnanců ZŠ Volary jsme zakoupili 50 balíčků rumových perníčků.

K vyzvedávání budou připraveny v Infocentru Volary (Náměstí 324) ve dnech

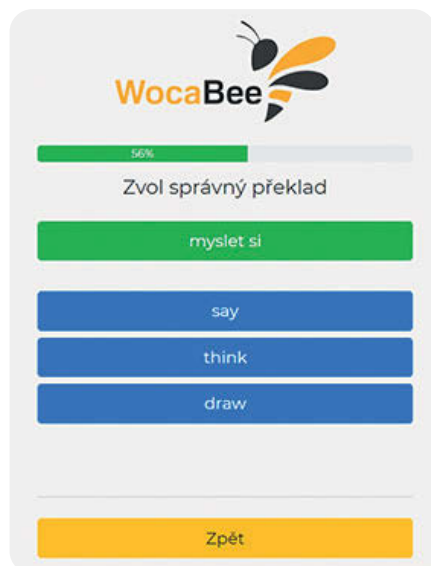
21. a 22. 12. 2020.

3.A zvítězila!

Hello! Goodbye!.. mjíjme se ve třídě na koberci a zkoušíme pozdravy a oslovení v cizím jazyce. Začala nám angličtina a tím i povinnost zvládnout slovní zásobu a trochu gramatických pravidel. A aby učení bylo zábavnější, využili jsme k tomu aplikaci WocaBee, která také hodnotí i správný zápis slova nebo celé fráze přidělováním bodů jednotlivým žákům. A protože se některé děti z naší třídy ujaly této formy studia s velkou chutí i v distanční výuce, získaly pro 3.A ZŠ Volary počtem zasloužených bodů první místo v prachatickém okrese!!!

Gratuluji, děkuji a především přeji spoustu radosti z uplatnění těchto dovedností i mimo školu 😊. Mám z vás radost!

KJ

DŮM DĚTÍ A MLÁDEŽE VOLARY

ČERTOVSKÁ STEZKA

Pojďte si projít Čertovskou stezku plnou her, úkolů, tvoření a pohybu. Mapku s vyznačenými stanovišti si vyzvedněte u našeho skřítka u vchodu do Domečku.

4. 12. - 6. 12. 2020

Povídání za kostelními vraty.

Kostela jsme si v letošním roce moc neužili. O Velikonočích ho uzavřela epidemie, s Vánocemi je to nahnuté. A že byl tedy čas, povídal jsem si s volarským farářem Karlem Falářem o tom, kudy a jak vedla jeho cesta ke kněžství. Tím, že byl v jedné farnosti pokřtěn, ministroval a nakonec zde byl farářem, je totiž zcela ojedinělé.

Narodil ses ve Volarech, odkud ale přišli rodiče a kde jste bydleli?

Narodil jsem se, jako většina volarských dětí, v Prachaticích, v roce 1966. Maminka pocházela ze Zábrdí, tatínek z Pěčnova. Rodiče bydleli nejprve na Brixových dvorech, pak na Budějovické ulici v domě u křižovatky a v domě u přejezdu. Potom v panelovém domě u kotelny. Tam jsem pak bydlel 49 let.

Jakou máš školu a kde a na jaké pozici jsi pracoval?

Po základní škole jsem studoval dřevařskou průmyslovku ve Volyni a po maturitě v roce 1986 jsem nastoupil na pilu ve Volarech

a po roce odešel na vojnu do Olomouce. Po vojně jsem se vrátil na pilu a zde pracoval až do roku 2002. Jako dělník.

Vychovávali tě v křesťanské víře. V socialistické škole to asi přinášelo problémy.

Ano, určité problémy to ve škole přinášelo. Posměch od spolužáků i učitelů. Ale nějak jsem to přešel, odpustil a zapomněl.

Jak byla vaše rodina spojena s farou?

Když kolem roku 1973 pan děkan Honsa sháněl pomocníci na faru, maminka, jako vdova a důchodkyně, se nabídla. Bylo to v době, kdy jsem začal navštěvovat základní školu. Starší sestry se v roce 1976 a 1977 vdaly, maminka dělala hospodyni a my se starším bratrem jsme na faře pomáhali, s čím bylo potřeba. Třeba zazdívat dveře na Magdaleně, opravit kapli na hřbitově, skládat dříví do hranice a podobně. Bylo vždy něco, s čím mohli školáci – ministranti, pomoci. Možná si řekneš, že malý školák toho moc nepomůže. Ale ano, třeba jen tím, že jsem podal to nebo ono, zamíchal v kolečku písek s vápnem a cementem, případně dostal do ruky kladívko a oklepával omítku (to mě celkem bavilo – další koiček?). Nebyl jsem žádný kutil, ale v rámci možnosti a schopností.... Bratr byl šikovnější.

Kdy jsi začal ministrovat a jak ses k tomu dostal? Nějaké zajímavé vzpomínky, okamžiky?

Ministrovat jsem začal někdy v první třídě nebo těsně před nástupem do školy. Starší bratr ministroval dřívě a mně se líbilo to jejich barevné oblečení. Tehdy ministranti ještě používali límce a sukně v barvě jako kněz ornát. Víím z vyprávění, že se maminka

kvůli tomu musela „přestěhovat“ o několik lavic dopředu, blíž k oltáři, abych ho viděl, přes lidi to nešlo. Pak mě bratr vzal do sakristie, našel nějaké malé oblečení, podkasal sukni, a šlo se.

Pamatuješ si na první ministrování?

Pamatuji si na dvě „příhody“. Jednou jsem při kázání (nejspíš) měl nějak dlouhou chvíli, tak jsem si přehodil nohu přes nohu a začal s ní pohybovat. Ostatní ministranti trochu vyprskli smíchy a pan děkan jim pak vynadal. A ta druhá – někteří starší ministranti občas ochutnali hostii nebo si „cuclí“ vína. Já to na ně řekl a zas byli vyhubováni. Možná by bylo dost různých historek, ale teď mě zrovna žádá jiná nenapadá.

Kolik farářů ve Volarech pamatuješ?

Nějaké vzpomínky na ně?

Matně si vzpomínám na P. Karla Hrdinu, byly mi čtyři roky. Byl tu pouze rok. Na faru chodila mládež, hrálo se a zpívalo při kytaře. P. Hrdina mě učil různé říkanky. O Vánocích (nebo to bylo až za rok, teď nevím) jsem v kostele u jesliček zpíval sólo Vzhůru bratři milí. Pamatuji si, že jsem hrozně protahoval Gloooria. (Když jsem pak před několika lety viděl film Anděl Páně 2, vzpomněl jsem si na to. Já samozřejmě zpíval jiná slova, než Uriáš a Petronel.)

Jeho předchůdce, P. Vobra, si z Volar moc nepamatuji. Ale znal jsem ho. Navštěvovali jsme ho, byl kamarád pana děkana Honsy. Navíc jeho sestra, slečna Růženka Vobrová, byla mou křestní kmotrou, respektive, držela mě při křtu.

Pak přišel pan děkan Honsa v roce 1971 a byl zde až do smrti v roce 2007. V roce 1996 přišel kaplan P. Vavřinec Skýpala. Na rok. Po něm Aleš Svoboda také na rok. V roce

2007 přišel P. Hybler, 2013 P. Hovorka z Prachatic, 2014 P. Jenda Mikeš.

Pan děkan Honsa byl ve Volarech dlouhou dobu, 36 let. Za tu dobu se událo hodně věcí. Hodně se věnoval různým opravám kostelů, far, kapliček. A jak jsem již zmínil, v době mého dětství a mládí jsem, spolu se svým starším bratrem, mu byl podle svých možností a schopností nápomocen.

Jak jsi na faře působil?

V jakých funkcích?

Už nebudu zmiňovat své dětství a mládí. Patrně myslíš mé působení před kněžstvím. Když v roce 2002 skončila pila ve Volarech svou činnost, hledal jsem zaměstnání jinde. Rok jsem jezdil do Hracholusk vyrábět palety. Pak přišla nabídka z biskupství pracovat jako pastorační asistent. Od 1. listopadu 2003 jsem tedy přestal jezdit do Hracholusk a začal pracovat na faře. Nejprve jsem se musel zapracovat v kancelářských věcech, naučit na počítači apod. Trochu v tom „pomohlo“ vykradení fary na Štědrý den 2003, kdy zloděj, hledaje peníze, rozházel v kanceláři většinu papírů ze skříní. (Je zajímavé, že ukradl kalich, obraz, sošku a další věci, ale počítač ne). Pak se muselo vše utřídit a založit zpět na místa. Později, když pan děkan začínal hůře vidět, jsem mu přepisoval mešní texty a zvěštoval písmena. Také jsem od pololetí 2004 začal učit ve škole náboženství. Předtím, z důvodu mého zaměstnání na pilách, to nešlo. Postupně jsem se víc a více zapracovával v kancelářských věcech, v účetnictví, byl kostelníkem a pomocníkem při různých akcích. Když pan děkan Honsa zemřel, jeho nástupce, P. Hybler, moji funkci uvítal a já zůstal dále zaměstnancem. Stejně tak, když přešla v roce 2013 správa farnosti Volary do Prachatic, jsem zůstal ve Volarech jako „styčný důstojník“.

Jaká byla tvoje cesta ke kněžství?

Již po maturitě, mi bylo nabízeno, abych „šel na kněze“. Nějak mně to ale „netáhlo“.

Po návratu z vojny přišla revoluce a já se přihlásil v roce 1991 na dálkové studium teologie na fakultě v Českých Budějovicích. Spíše jsem ale uvažoval jen o učení náboženství, případně o jáhenství. Většina mých „spolužáků“ (laicky řečeno) v ročníku, kde byly i ženy, s tímto úmyslem učit studovala. Dokonce jsem byl v 1. ročníku se svým pozdějším „šéfem“, Jindřichem Hyblerem. Ten po 1. ročníku dálkové studium opustil a přešel na denní studium a v roce 1998 byl vysvěcen na kněze. A za devět let pak přišel jako administrátor do Volar.

Takže po ukončení fakulty v roce 1995 jsem dále pracoval na pile, jako poděkování za to, že mi vedení, zvláště vedoucí a mistr směny, vyšlo vstříc a umožnilo mi studovat. Poté, co jsem nastoupil jako pastorační asistent, se otázka jáhenství opět otevřela. Stále jsem však nebyl pro duchovní stav pevně rozhodnut. Když konečně dozrál čas mého rozhodnutí, částečně také z důvodu toho, že správa farnosti z Prachatic byla pro Prachatické dost obtížná, chtěl jsem podat žádost o jáhenské svěcení. Právě tehdy, v roce 2014, však biskup ze zdravotních důvodů odstoupil. Jakmile, po téměř roce, byl ustanoven nový biskup, ihned jsem žádost podal. Mé žádosti bylo vyhověno a dnes, 21. listopadu, kdy děláme tento rozhovor, je to pět let, co jsem byl v budějovickém kostele Obětování Panny Marie vysvěcen na jáhna.

Zároveň jsem se stal administrátorem ve věcech materiálních pro farnosti Volary, Křišťanov, Pěkná, Zbytiny a Želnavá. Po mnoha rozhovorech s biskupem, že jáhenství je už jen krok ke kněžství a že kněz má více pravomocí než jáhen, jsem se rozhodl přijmout i kněžské svěcení a 25. června 2016 jsem byl v katedrále sv. Mikuláše v Č. Budějovicích vysvěcen na kněze.

Znáš kněze, který byl ve farnosti pokřtěn, ministroval zde a nakonec sloužil jako kněz? Po celý dosavadní život v jednom kostele?

Neznám, asi jsem výjimka.

Nejneobvyklejší nebo nejzajímavější mše kterou jsi sloužil?

Asi bych řekl, že první německá mše na pouti v Křišťanově, čtrnáct dní po svěcení. Moje němčina totiž není moc dobrá. Jinak každá mše je zajímavá a neobvyklá. Ať ji sloužím sám, nebo pro jednoho, nebo pro 200 lidí.

Byl jsi v Římě, respektive ve Vatikánu? Viděl jsi někdy papeže?

V Římě jsem byl dvakrát. Papeže jsem viděl. Ne osobně, ale byl jsem dvakrát „na papeži“ Janu Pavlovi II. na Letné, jednou „na papeži“ Benediktu XVI. ve Staré Boleslavi. No a v Římě jsem viděl dvakrát Františka. Nejblíže asi Benedikta, když projížděl kolem mě, v papamobilu, tak na 10 metrů.

Jaká je šance, že ve Volarech zůstaneš do konce svého kněžství?

To nevím, jak občas říkávám, dá-li Bůh a otec biskup.

jp

Co je to, když se řekne územní plán

Rozhovor s místostarostou Volar paní Bártovou v říjnovém Volarském zpravodaji mne donutil napsat tento článek. Pokusím se vyvarovat možných úvah, které nemohu doložit. V první části popíši svou osobní praktickou zkušenost s probíhající přípravou a ve druhé části zobecním práva vlastníků nemovitostí dotčených navrhovaným územním plánem.

1) V době platnosti stávajícího územního plánu jsem koupil a poté daroval pozemek zařazený jako stavební. Koupil jsem ho samozřejmě za cenu stavebního pozemku. Jak víte nebo tušíte, cena stavebního pozemku je několika násobně vyšší než cena například veřejné zelené plochy či louky. Z této podstatně vyšší ceny jsem zaplatil podle odhadu i vyšší daň z převodu nemovitostí. Kam jdou daně z převodu nemovitostí, víte. Do této doby nebyl ze strany města žádný problém, žádný ani nejasný náznak, že město Volary připravuje změnu definice pozemku. Teprve s navrhovanou změnou územního plánu jsem zjistil, že je v zájmu obce změnit status tohoto stavebního pozemku na jiný. Z odůvodnění územního plánu není jasné, co je důvodem této změny. Odůvodnění obsahuje pouze obecné všeobecné zásady, které se příliš neliší od zásad obsažených ve stávajícím územním plánu. Z předloženého návrhu neumím vyvodit, k jakým podstatným změnám došlo v období od zpracování stávajícího územního plánu do dnešního dne.

Následně jsem 2x na zasedáních zastupitelstva Volar deklaroval svou nespokojenost a předpokládal jsem, že zpracovatel v dalším (v pořadí již třetím) předkládaném

návrhu nějakým způsobem odůvodní a veřejní důvody, které ho vedly ke změně charakteru pozemku. Nestalo se tak. V podstatě jsem byl tímto postupem určeného zastupitele zpracovatele a oprávněné úřední osoby donucen zvolit tento, mně osobně nepřijemný, způsob. Pouští se do otevřeného a veřejného sporu s obcí, kde bydlím, kde platím daně a poplatky, kde mám spoustu přátel a kamarádů, je pokusem o společenskou sebevraždu.

Podle toho, co k dnešnímu dni vím, jsou na tom podobně i někteří další vlastníci pozemků, od některých mám již plnou moc k podání námítky k územnímu plánu.

2) Ve výše označeném rozhovoru ve Volarském zpravodaji je uvedeno, že po veřejném zasedání bude následovat vypořádání s námítkami vlastníků pozemků.

Pokusím se ve stručnosti vysvětlit, co znamená námítka v procesu přijímání územního plánu. Územní plán je vydáván na základě složitějšího procesu, který se řídí stavebním zákonem a mimo jiné obsahuje i „nástroje obrany“. Prvotním a nejčastějším nástrojem obrany jsou připomínky a námítky k územnímu plánu při jeho schvalování. Pozor! Nejedná se o synonyma. Námítky jsou právně silnější, mají podstatně větší právní váhu než připomínky. Mohou je podávat pouze vlastníci pozemku nebo stavby v území, které je řešeno příslušným územním plánem. Termín podání je zákonem stanoven. Důležitý a právně nepřekročitelný termín podání do 7 dnů ode dne konání veřejného projednání.

Námítky musí obsahovat odůvodnění a současně údaje podle katastru nemovi-

ností dokládající vlastnictví či jiná práva, z kterých vyplývá možnost podání námítek.

Dále pak vymezení území dotčeného námítkou. Důležitá je rovněž skutečnost, že kdo je jednou oprávněn podat námítku, může podávat námítky i k částem územního plánu, které se ho přímo nedotýkají. Čili každé další podání osoby, která může podávat námítky, je nutné brát v úvahu jako další námítku.

O námítkách, na rozdíl od připomínek, se musí rozhodnout (tj. vypracovat písemně rozhodnutí). Rozhodnutí o námítkě musí obsahovat vlastní odůvodnění a je součástí odůvodnění celého ÚP. Proti tomuto rozhodnutí nelze podat žádný opravný prostředek. Jediná možnost nápravy špatně vyhodnocených námítek je podání podnětu na krajský úřad ČB, aby rozhodnutí o námítkách přezkoumal (tzv. podnět k přezkumu), a poté žaloba proti rozhodnutí správního orgánu.

Podnět ke krajskému úřadu lze podat až po účinnosti nového územního plánu a záleží čistě na úvaze krajského úřadu, zda přezkoum provede či nikoli a nelze ho nijak právně vymáhat. Podnět ke krajskému úřadu může podat každý a v případě, že uspěje a krajský úřad rozhodne o změně nebo zrušení části rozhodnutí o námítkách, je obec povinna uvést územní plán do souladu s tímto rozhodnutím. Do té doby nelze rozhodovat a postupovat podle těch částí územního plánu, které jsou vymezeny v rozhodnutí o zrušení rozhodnutí o námítkách. Pro úplnost odkazuji na vypořádání s připomínkami proti předkládanému územnímu plánu. Způsob vypořádání je uveden v příloze č. 4 zveřejněném na internetových stránkách města Volary.

JUDr. Zdeněk Karabec

Redakční poznámka aneb kdo je kdo v územním plánu

Radnice, tedy Město Volary, je tím, kdo si územní plán objednal, tedy **objednatel**. **Pořizovatel**, v tomto případě Vlastimil Lukášek, je osobou, která shromáždí veškerá stanoviska dotčených orgánů, vypořádá se s připomínkami žadatelů a hledá mezi nimi soulad či kompromis. To vše zpracuje **zhotovitel**, tedy architekt Filip Dubský, který vypracuje návrh územního plánu. Tak aby byl smysluplný, účelný, moderní, životaschopný a všem vyhověl. Což je nereálné. Další postavou ve hře je tzv. **určený zastupitel**, do voleb v roce 2018 jím byla tehdejší starostka Martina Pospíšilová, nyní místostarostka Jana Bártová. Jde o jakéhosi mluvčího zastupitelů, aby jednotliví aktéři nemuseli vždy oslovovat všechny zastupitele. Rozhodovací pravomoc nemá, tu má jen a pouze celé zastupitelstvo.

Jak jsme zjistili, autor textu s paní Janou Bártovou zatím nejednal. Nicméně jednání stále běží, nic není definitivně rozhodnuto a je třeba se obrátit na pořizovatele, tedy Vlastimila Lukáška.

redakce

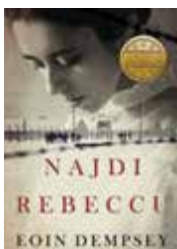
Nové tituly

Beletrie

Dempsey Eoin: Najdi Rebeccu

Rebecca a Christopher se mají rádi od dětství. Přes veškeré překážky, které museli překonat, se zdá jejich štěstí na dosah. Jejich životy však náhle přeruší druhá světová válka. Rebecca je odvléčena do nacistického Německa, kde se její stopa posléze ztrácí. Christophera ničí pomýšlení na Rebečinu smrt, proto využije svého německého původu a konexí v armádě a dobrovolně se připojí k jednotkám SS, aby získal místo v koncentračním táboře v Osvětimi. Tajně doufá, že Rebeccu mezi vězni najde a zachrání.

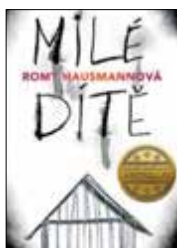
Michie David: Dalajlamova kočka a čtyři tlapky duchovního úspěchu

Dalajlamova kočka je zpět se svými pozoruhodnými postřehy a pronikavými vhledy!

Hausmann Romy: Milé dítě

Čtrnáct let ji drží zamčenou v chatě bez oken v lese. V tomto vězení mu porodila dvě děti. Všední den rodiny probíhá podle přesného plánu: jídlo, chození na záchod – všechno je přísně řízeno. Večer zpívá svým dětem písničky na dobrou noc, ve dne je vyučuje. Otec se stará o svou rodinu, chrání ji před světem tam venku. A nikdo mu nemůže jeho ženu a děti vzít, protože nikdo netuší, kde jsou...

Bernard Caroline: Múza z Vídně

Biografický román německé autorky přibližuje dramatické osudy Almy Mahlerové-Werfelové, vídeňské femme fatale počátku 20. století. V románu jsme svědky životních peripetií mladé, nadané ženy, kterou pro její krásu a vzdělanost obdivovala kulturní elita počátku 20. století. Děj popisuje Almin život na přelomu milénia. Rodinou zmařený vztah s Gustavem Klimtem, poblouznění Alexandrem Zemlinskim a konečně lásku jejího života – manželství s hudebním geniem Gustavem Mahlerem.

Naučná literatura

Jandová Lucie, Kaplanová Dana: První muž, který mě zradil, byl můj otec

Otcovské zranění je tématem další knihy autorského tandemu Lucie Jandová a Dana Kaplanová. Po úspěšném bestselleru *Temné matky* a jejich dcery přicházejí s knihou, která se pouští do problematiky tíživých vztahů mezi dcerami a otci. Dopad nefunkčních vazeb, ať už proto, že otec v rodině chyběl, opustil ji, nebo nenaplnil otcovskou roli, bývají pustošivé. Předobraz prvního muže v životě ženy ovlivňuje její partnerské vztahy.

Flügel-Anhalt Margot, Arnu Titus: Přes hranice

Podtitul: Volnost nezná slovo věk. Jak jsem v 64 letech poprvé nasedla na motorku a objela půlku světa

V 64 letech nasedá Margot Flügel-Anhalt poprvé ve svém životě na motorku a odváží se vydat na velkou, dobrodružnou cestu. Ze své malé vesnice v severním Hesensku vyráží do cíle svých snů, na Pamírskou dálnici ve Střední Asii. Na cestě stráví 117 dní a ujede přitom 18 064 kilometrů, 18 zeměmi, silou 17 koní. Technické poruchy, těžké pády, totální vyčerpání – s velikostí výzev roste také vstřícnost lidí, které na cestě potkává, díky nimž je její cesta nakonec nezapomenutelná.

Jiroušek Jiří: Nebeské Česko

Nebeské a tedy neobvyklé, ale o to úžasnější pohledy na krajinu Česka – Čech, Moravy a také Slezska očima pilota motorového padákového kluzáku. Fotografie jsou doplněny autorovými postřehy a komentáři. Deset let křížoval pilot a fotograf Jiří Jiroušek vzdušný prostor nad Českou republikou na svém motorovém paraglideru a hledal, jeho slovy, oku libé pohledy ptáků.

Pro děti a mládež

Pařízková Tereza: Stela a 16 huskyů

Stela, žijící se svým tatínkem a dědečkem v Osmihorkách, je milovnicí knih Jacka Londona. K velké radosti se její tatínek mašér rozhodne pořídit si smečku štěňat huskyů, které začínají vyhrávat závody psích spřežení. Stela mu s nimi pomáhá a prožívá

všechny radosti i starosti. Netuší však, že na ni čeká obrovské dobrodružství, když k desátým narozeninám dostane v obálce letenku na Aljašku, aby se společně s tátou, strejdou Edou a dědečkem vypravili na nejnáročnější závod psích spřežení na Yukon Quest. *Knihla je určena dětem od 7 let.*

Beigel Christine, Le Goff Hervé: O lvíčkově, který pořád říkal ne!

Máte děti také občas chut říkat na všechno ne a ne a ne? To vás jistě bude zajímat příběh lvíčka, který kvůli své umíněnosti prožil zajímavé dobrodružství.

Kahoun Jiří: Chumelení

Venku začíná chumelit, všichni se připravují na příchod Vánoc. Myšky, zajíčci, syrkorky, ale i rodinka křečků, medvídků či jezevců, ti všichni prožívají různá zimní dobrodružství a těšení. Sáhnují, stavějí sněhuláka, pečou vánoční cukroví, chytají rybu a dávají si vánoční dárečky. Přestože mají zimu rádi, už se všichni těší na jaro. *Knihla je určena dětem od 5 let.*

Sci-fi

Sládek Martin: Časovládci

Podtitul: *Skryté ostří*
Akční sci-fi román o cestování časem. Pohybují se v něm i tajemní Časovládci – mocní hybatelé i spolutvůrci lidských dějin, kteří se po dlouhých letech odmlčení opět hlásí o slovo. Existuje něco, co dokáže změnit povahu lidstva? Jorgen je jedním z mála lidí, kteří vědí, jak překračovat hranice času.

On-line
KATALOG KNIH
na
<https://knihnavolary.wgz.cz/>

Oslavenci měsíce – PROSINEC 2020:

Ludmila NOVÁKOVÁ
Zdeňka JILEČKOVÁ
Marie MUSILOVÁ
Anna SEDLÁKOVÁ
Marie KUNŠTÁROVÁ

Dana NASKOVÁ
Miloš NOVÁK
Josef DŮRA
Blažena ŠOLÍNOVÁ
Helena FRÖMLOVÁ

Hana HANUŠOVÁ
Anna ŠÍSTKOVÁ
Eva DOBROVODSKÁ
Anna KOLÍNSKÁ
Anna MAREŠOVÁ

Výbor přeje všem oslavencům pevné zdraví, štěstí, životní pohodu a mnoho dalších let v kruhu rodiny a přátel.

Předsednictvo a výbor Svazu tělesně postižených v ČR, místní organizace Volary, děkuje všem příznivcům, přátelům a sponzorům za podporu poskytovanou v roce 2020 s přáním, aby tato pomoc pokračovala i v letech nadcházejících.

Vám všem, kromě díky, přejeme hezké prožití svátků vánočních a vše nejlepší v roce příštím.

*Vážené členky, vážení členové,
říká se prý, že když máte štěstí, máte v něm vlastně všechno – i zdraví, i lásku, i peníze.*

*A tak dovolte, abychom vám všem, vašim rodinám a blízkým
popřáli k vánočním svátkům a do nového roku právě plnou náruč štěstí!*

Předsednictvo a výbor STP Volary.

*Očím jste odešli,
v srdcích jste zůstali...*

Dne 1. prosince
uplyne dlouhých 10 let
od úmrtí
naší maminky, babičky
a prababičky,
paní

Marie Vršanové.

Stále vzpomínají
děti s rodinami.

Dne 16. prosince
si připomeneme
8. výročí úmrtí
paní

Marie Harvalíkové.

Stále s velkou láskou
vzpomínají
manžel Vojtěch
a děti
Dana a Pavel s rodinami.

16. prosince
uplyne devět let,
kdy nás navždy opustil
milovaný manžel, otec,
děda a praděda,
pan

Ivan Iliev.

S láskou vzpomíná
manželka
a děti s rodinami.

Vojenské lesy a statky ČR, rybářství Chvalšiny nabízí

VÁNOČNÍ PRODEJ RYB

22.–23. 12. 2020 od 9:00 do 15:00 na místní tržnici

Zpracovanou rybu dovezeme po přechozí telefonické objednávce na tel.: 605 206 749
s uvedením jména a s označením STÁNKOVÝ PRODEJ

Kompletní ceník je dostupný na: facebooku: Rybářství VLS Chvalšiny

Těšíme se na Vaši návštěvu a přejeme Vám krásné a klidné Vánoce.

TRADIČNÍ ZABIJAČKA

12. 12. 2020 | NÁMĚSTÍ VOLARY | 8:00–11:00

110 let tratě Nové Údolí – Haidmühle

Dne 15. listopadu 1910 byla pro veřejný provoz otevřena železniční trať Nové Údolí Haidmühle. Tato trať spojovala Čechy a Bavorsko a byla poslední mezinárodní tratí, vybudovanou v bývalé monarchii. Po druhé světové válce byla přerušena a na německé straně postupně vytrhána. Po sametové revoluci byla myšlenka na obnovení této dráhy vždy atraktivním tématem při různých mezinárodních jednáních. Ale jak se říká, voda ve Studené Vltavě plyne, stejně jako vzletné řeči. Proto se aktivy ujal spolek Pošumavská jižní dráha a v roce 2000 symbolicky položil koleje přes hranice. Vznikla tak nejkratší mezinárodní železnice na světě. Ta se časem stala oblíbeným cílem turistů, stejně tak jako naše malé muzeum Pošumavských lokálek a Nového Údolí. Postupně se nám podařilo vybudovat okolo bývalé tratě místo v hodné k odpočinku a k poučení. Počátkem letošního roku jsme např. zřídili vodní vrt, bezplatně přístupný veřejnosti. V těchto dnech tedy začíná trať Nové Údolí – Haidmühle svůj stojedenný rok existence. Zároveň, téměř přesně po 110 letech, dnem 10. listopadu 2020, byl rozhodnutím drážního úřadu náš úsek bývalé tratě, od zastávky Nové Údolí až k násilnému přerušení (v roce 1990 silnicí), v délce 42 metrů, prohlášen plnohodnotnou dráhou dle Zákona o drahách, a to v kategorii „dráha místní“. Stal se tak teprve třetí takovou dráhou v republice. Jestliže se v roce 1945 česká železniční síť poněkud stáhla do vnitrozemí, tak nyní se zase ku hranici o kousek vrací. Konec divného roku 2020 přinesl Novému Údolí přeci jen i pozitivní událost. Ptáte-li se proč je to pro nás tak důležité, pak vězte, že základním cílem založení Spolku Pošumavská jižní dráha bylo přivedení české železniční sítě až na zemskou hranici a symbolické přehození míče na bavorskou stranu. Náš hlavní cíl je tak již jasně 27 let vytyčen a máme ještě co dělat...

Závěrem bych chtěl poděkovat Dr. Janu Zenklovi z Mnichovic/Stožce, který za nás proplul peřejemi úředních vod a ke statutu místní dráhy nás nakonec úspěšně dovedl.

S pozdravem

Pavel Kosmata, předseda spolku Pošumavská jižní dráha

..... inzerce

ČEVAK a.s. přijme **PROVOZNÍHO MONTÉRA** pro oblast Volarsko Hlavní pracovní náplň

- Opravy, údržba a montáž nových vodovodních a kanalizačních řadů a přípojek
- Obsluha čistíren odpadních vod
- Po zapracování samostatné výjezdy do terénu na Volarsku
- Spolupráce s kolegy na středisku – dalšími montéry, elektrikáři, zámečníky

Požadujeme

Vzdělání s technickým zaměřením
Šikovnost a chuť pracovat v řemesle
Samostatnost, zodpovědnost, komunikační dovednosti
Řidičský průkaz sk. B, sk. C výhodou

Nabízíme

Práci v jednosměnném provozu - 37,5 hodin týdně
od 7:00 do 15:00 (30 minut pauza na oběd)
Stravenky 100 Kč
3 dny zdravotního volna
5 týdnů dovolené
Proplácení přesčasů
Po zapracování příplatky za pohotovost
Mnoho dalších zaměstnaneckých benefitů

Kontakt: Josef Liška tel.: +420 602 167 931; e-mail: kariera@cevak.cz

Provozní středisko Volarsko
ČOV Volary, 384 51 Volary
hlášení poruch: 800 120 112 infolinka 844 844 870
e-mail: info@cevak.cz www.cevak.cz

**Koupím známky, mince, bankovky, obrazy, staré hodiny, staré sklenice a vázy,
vojenské předměty: šavle, uniformy a podobně.**

Můžete nabídnout i jiné staré předměty nebo celou sbírku a pozůstalost.

Tel.: 722 777 672

Kristova noha

Stejně jako každou neděli byl před kostelem dobrou hodinu před mší a netrpělivě čekal, až kostelník otevře vrata. To aby mu neuteklo místo v první lavici, tam hned proti baroknímu kříži. Tak trochu zbytečně. Sotva by se našel necita, který by mu ho chtěl zasednout. Po celou mši pak zasněně hleděl na ohromnou sochu ukřižovaného, a když pak všichni odešli, dobelhal se ke kříži a pohládl Ježíše po pravé noze.

Vendelín byl chlapec zbožný, ale tak nějak obyčejně, jako všichni v městečku. Na dřevěném těle zavěšeném na stěně kostela jej ani tak nepřítahovalo poselství spásy, jako Kristova dřevěná noha.

Právě ta totiž Vendelínovi chyběla. Někdy před dvěma roky skotačil s chlapci na hromadě klád. Marné bylo varování dospělých. Ale kdo z nás tak nečinil. Klády se uvolnily a neštěstí bylo hotové. Přežil. To ano, ale pravá noha od kolena dolů byla nadobro pryč.

Neděli co neděli s berličkami od strýce truhláře poskakoval po mši z náměstí od kostela dolů na Vajgar a říkal si, že tentokrát

to už musí udělat. Vezme pilku a Ježíšovi tu nohu uřízne. On ji na tom kříži postrádat

nebude a jemu bude k užítku. Když obětoval život pro lidstvo, může se vzdát jediné končeny ve prospěch Vendelína.

Dostat se potají do kostela by nebylo snadné pro zdravého dospěláka, ale když je vůle, jde vše. I bez nohy. A tak jednou v noci stál Vendelín na židli v presbytáři kostela a s berličkami pod paží tupou pilkou nemotorně pižlal spasitelovu pravou nohu

hned pod kolenem. Pižlal však jen chvíli. Sotva se zuby zakously do dřeva, začala z řezu vytékat tmavá lepkavá tekutina. Krev! Vendelín sebou trhl, berličky se mu smekly, ztratil balanc a při pádu se praštil o kamenný stupínek, co odděloval kněžiště od kostelní lodi. V tu ránu byl v limbu. Našel ho tam kostelník. Mrzáček bez nohy, pilka a nařízlá socha. Nebylo těžké domyslet si, o co tu vlastně šlo.

Vendelín se i tentokrát zotavil a kupodivu se na něj nikdo ani moc nezlobil. No zkuste seřezat chytrého a čiperného chlapce, jen proto, že chce běhat s ostatními. Ostatně škoda nebyla nikterak veliká a spravil to ždíbec kytu a jedno máznutí lakem. Právě ten totiž roztavil horký list tupé pily a lepicí se lak byl zdrojem Vendelínova zděšení. A noha. I té se Vendelín dočkal. Strýček, ten, co mu vyrobil berličky a vlastně i opravoval zařízlého Krista, mu ji vyřezal z jasanového dřeva. Už po několika měsících mohl Vendelín sem tam berličky odložit, i když na skotačení po kládách to rozhodně nebylo.

Píše Pulkrábek, kreslí Petrmanová

Obraz Felicitas Stubnerové

Dobrý den,

přečetla jsem si informaci o volarské akademické malířce Felicitas Stubnerové. Vzhledem k tomu, že mám doma v obýváku vzpomínku na domov (Volary) a na rodiče v podobě obrazu výše zmíněné volarské malířky, rozhodla jsem se obraz nafotit a zaslat v příloze pouze fotografii. Doufám, že se Vám do přehledu děl malířky bude hodit, pokud není již moc pozdě.

Jako malé děvče si na paní Stubnerovou vzpomínám, sice jen tak neurčitě, ale nezapomenu nikdy na její spanilé jízdy, kdy jsme jako malé děti byly u vytržení, když paní Stubnerová projížděla ve své felicii se staženou střechou a věčně s cigaretou v ruce nebo v puse.

Pamatuji si ještě na její dceru Lucku, která párkrát zašla na odpolední čaje do „Klubu mládeže“ v podloubí, byla asi pravděpodobně o pár let starší než já. Víím, že ji nebylo téměř mezi námi mladými vidět. Moje maminka obrazy paní Stubnerové měla velmi ráda a pamatuji se na den, kdy tento obrázek od ní koupila. Já byla nadšená, měla jsem a mám pěkné obrazy ráda.

V současné době zajíždím do Volar jen za rodiči na hřbitov a cestou za bratrem k Lipnu. V listopadovém čísle Volarského zpravodaje jsem byla potěšená fotkou starého hřbitova spolu ještě s domem před vchodem na hřbitov. Jako děti jsme se té zchátralé budovy bály, strašily jsme se. Těch vzpomínek se mi vybaví víc, hlavně při objevení starých fotek z Volar tak, jak jsem to znala.

Věřím, jako všichni, že tato ošklivá doba s covidem nebude mít dlouhého trvání a bude se vše pomalu vracet do normálu. S přáním všeho dobrého, a hlavně zdraví.

Alena Vaňková (Toušková), Sušice

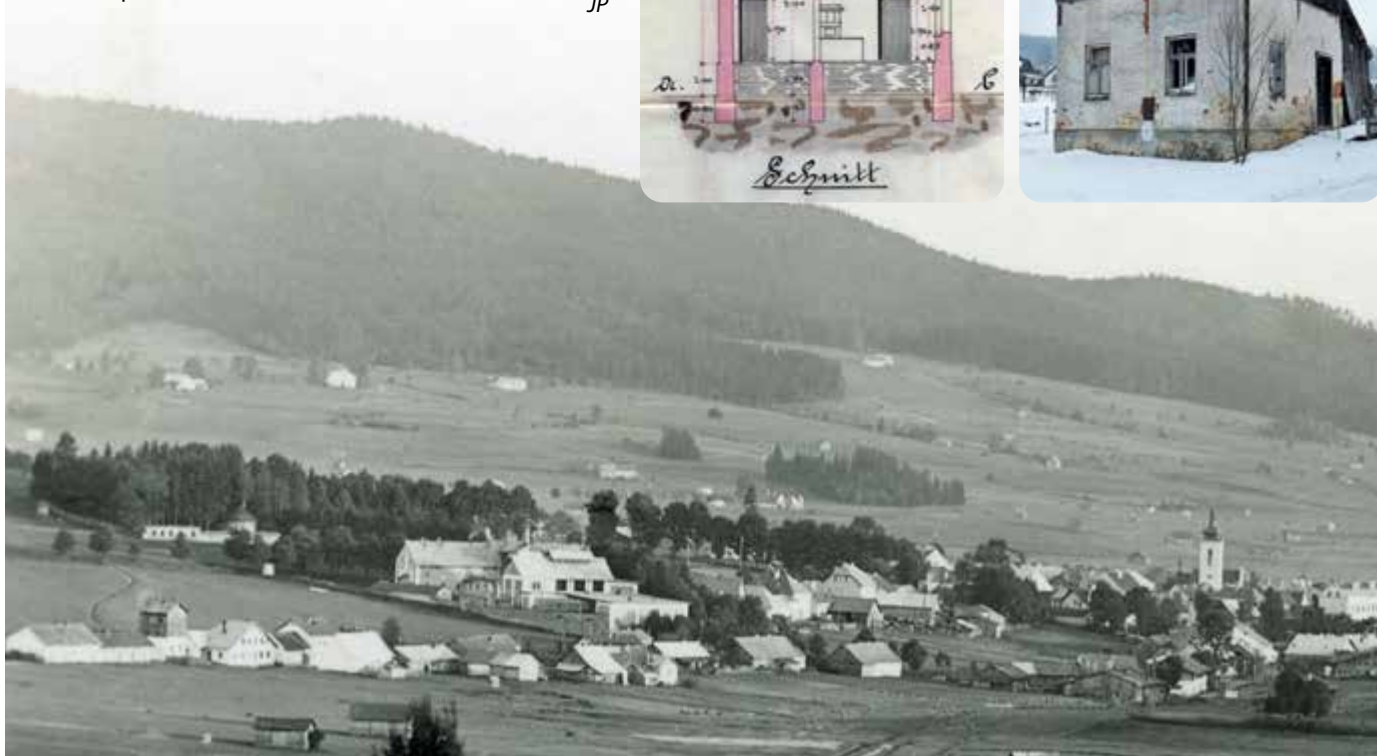
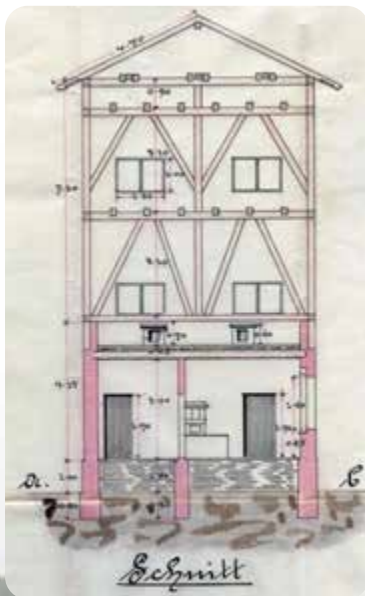

Koželužna, Mlynařovická č. p. 392

Když jsem tuto zvláštní stavbu viděl poprvé, domníval jsem se, že jde o hasičskou věž, kde se sušily hadice. Přesně tak totiž vypadá. Byl jsem však vyveden z omylu. Někdo tvrdil, že tu koželužníci sušili kůže, jiní, že se zde udilo maso ze sousedících jatek. Z karty památkového ústavu jsem se dozvěděl, že se zde dělo postupně obojí. Nejdříve tu úřadovali koželužníci, později uzenáři. Nakonec se zde bydlelo. Jestliže dnes je označována jako Koželužna, po válce nesla jméno Selch odkazující na uzení a vlastnilo ji uzenářské družstvo Ve Volarech.

Stavba pochází z 19. století a jde o specifickou technickou památku, od roku 2001 je památkově chráněna. Je v soukromém vlastnictví. Ještě nedávno byla v dezolátním stavu, dnes však opět rozkvétá.

JP

Osobnost Volarska

Josef Hošna

Při svých toulkách po Volarsku jsem se s jeho jménem setkal nejednou. Je podepsán na obraze Felicitas Stubnerové na venkovní zdi volarského kostela coby restaurátor, v roce 1990 namaloval Madonu s bílou růží ve Stožecké kapli a plechový korpus Ježíše na sedmimetrovém kříži na vrcholu Stožce. Rovněž maloval Máří Magdalénu zavěšenou v presbytáři poutního kostela Sv. Magdalény u Zbytin.

Narodil se 6. července 1926 v obci Brloha na Českokrumlovsku a maloval či kreslil již od dětství. Přestože měl jednu převzít péči o rodinné hospodářství, šel za války do Českých Budějovic studovat malbu porcelánu. Druhou světovou válkou vyhrocené vztahy mezi Čechy a Němci v Brloze (ležícím na hranici Sudet) i okolí, Josefa niterně zasáhly, a to se výrazně odrazilo v jeho tvorbě na mnoho dalších let. Po válce pracoval jako malíř porcelánu v Nové Roli v okrese Karlovy Vary a mezi roky 1952 až 1958 studoval na AVU u profesora Vratislava Nechleby figurální kresbu. Po absolutoriu se oženil a žil s manželkou Marií v Praze, do Brloha se ale často vracel a maloval zde krajiny. Působil jako svobodný umělec zaměřený na krajinomalbu a litografie pod záštitou Svazu českých výtvarných umělců. Také se věnoval malbě portrétů. Po sametové revoluci obnovoval a maloval oltářní obrazy a křížové cesty.

JP

Toulání v pantoflích

Pršelo a na procházku to zrovna moc nevypadalo. Ale že jsem měl zrovna chuť objevovat, nanosil jsem si na stůl štos knih a map, uvařil čaj, nasadil brýle a pustil se do toho. Tak se můžete ke mně přidat. Bude to tak trochu o místních jménech.

V knížce Volary a Volarští od pánů Kubitscheka a Schmidta v překladu od Helmuta Wagnera jsou zachyceny a pojmenovány body, kudy v oblasti Volar procházela v nejstarších dobách Zlatá Stezka: *Od Soumarského mostu pokračovala stezka kolem Stögerovy hutě k Brixovým dvorům a odtud od nejstarších dob přes Mitterfelder, kde se stezka ještě v minulém století nazývala Samerweg, k Egidivu domu v Lichtauerské ulici k Vajgaru. Na tomto místě vznikly těsně při sobě první domky, později též spodem poháněný mlýn, počátkem 17. století zrušený „Mittermühl“, ke kterému patřil rybník (Weiher), který této části městyse dal název (Am Weiger, Vajgar).*

Od Vajgaru pokračovala přes potok přímo ke „Kuhanger“ (Kraví náves), místu, kde dnes stojí pivovar, dále kolem Šibeničního vrchu ke Kalvárii, přes horu Vysoký les dolů k osadě Mústek (Bierbruck).

Tak to vezmu po pořádku. Proč se Stögerova Huť neboli Štegrovka jmenuje zrovna takto, ví ve Volarech asi každý. Po majiteli sklárny Stögerovi. Ten ji tu postavil někdy v 16. století, a přestože měla během let nemálo majitelů (a majitelek), jméno toho prvého si uchovala dodnes. Většinou totiž

sklárny měnily své pojmenování podle aktuálních držitelů a tato by si jistě zasloužila nést jméno sklářské rodiny Štegbauerů, která ji vlastnila jako poslední a učinila z ní jednu z nejslavnějších skláren v království. Kdysi jsem při tvorbě turistického průvodce narazil na problém, jak v dnešní době psát jméno tohoto místa. Zda vyjít z německé verze názvu, či česky přepsat fonetický tvar. Stögerova či Štégrova.

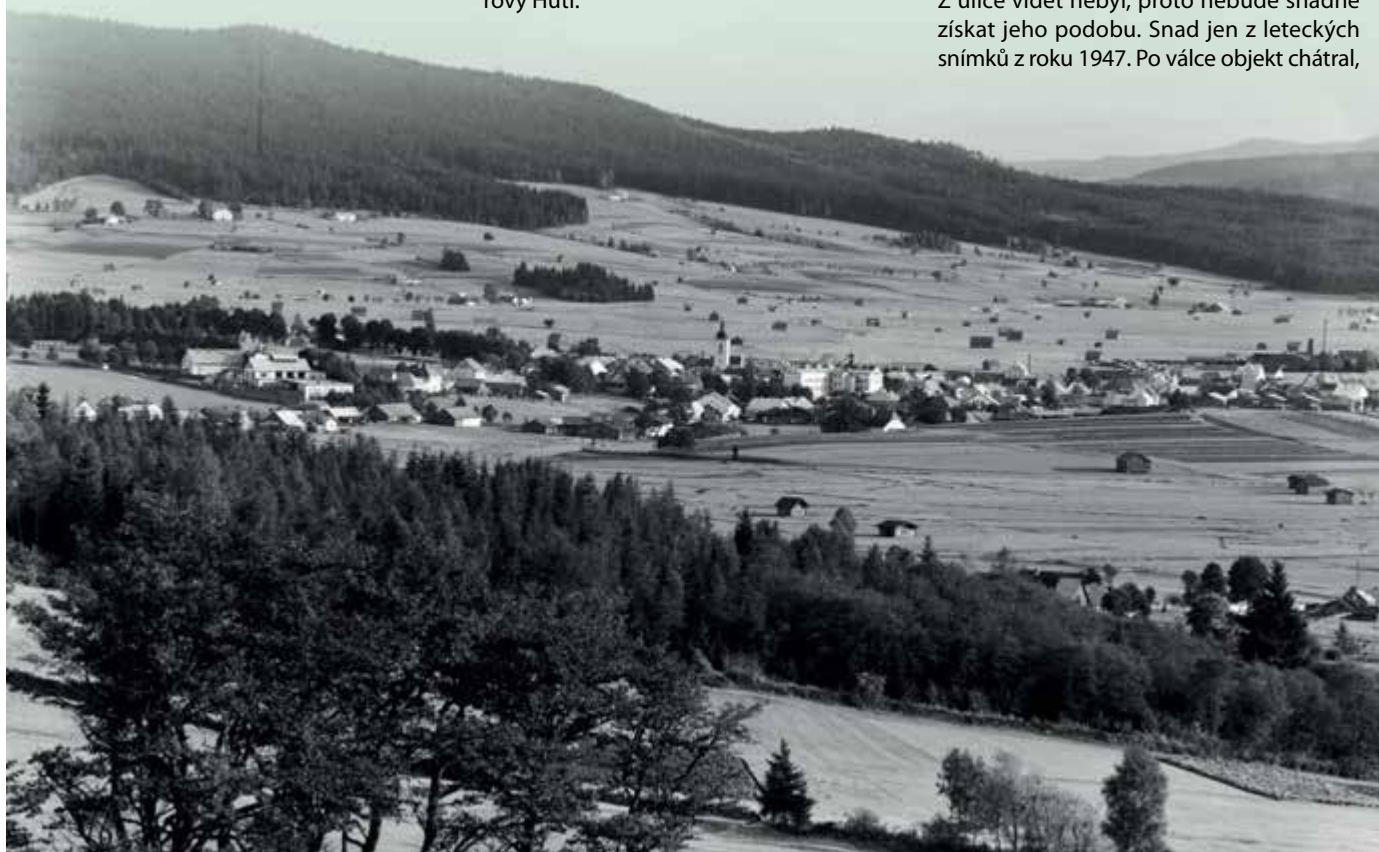
Prvním známým nositelem toho jména je Peter Štegar, někdy uváděný jako Stöger, nebo Steger. Na mapách z různých dob je uváděno téměř výhradně Stögerova, ale oficiálních adresářích firem i osob se objevuje jak Štegrova, tak Stögerova. V katastru nemovitostí lze pak najít vedle Stögerova Huť i lokalitu Na Štegrovce.

Říkal jsem si, že musí existovat nějaký oficiální soupis ulic a míst. Jakýsi úřední dokument, který zaznamená jedinou správnou podobu jména. Ač jsem se ptal na místech povolaných, nic jsem nenašel. Asi nejoficiálnější jsou tedy v tomto ohledu čas od času vydávané lexikony obcí. V těch z posledních let žádné jméno není, neboť nejde ani o ulici, ani o místní část obce. V těch starších, z let 1985 a 1992 je zapsán tvar Stoegerova Huť. Tedy tvar, který se vlastně vůbec nepoužívá. Zůstanu u Stögerovy Hutě.

Ale jdeme dál. Stezka šla přes Mitterfelder, tedy něco jako prostřední louky či pastviny. Ty se nacházely nad dnešní cestou z Volar na Soumarský most v podstatě po celé délce od města až po Stögerovu Huť. Brixův Dvůr (často psáno PRIXHOF) měl číslo popisné 196, dnes je na jeho místě se stejným popisným číslem autoservis, respektive půdorys původního Brixhofu kopírují stavby v jižní části autoservisu.

Zajímavá je zmínka o Egidivově domě. Možná je to místo, kudy se Stezka vnořila do města. Podle zažitých informací, včetně práce Františka Kubů a Petra Zavřela z Prachatického muzea, to totiž bylo v místech, kde se ulice Zlatá stezka stýká s ulicí Česká (neboli s ulicí Lichtauerskou). Ale jak uvádí Kubů se Zavřelem, podrobný průzkum znemožnila zde stojící kasárna. Podle našeho popisu se však do města možná vcházelo u kus níže po potoku. Tam, kde stál onen zmíněný Egidivův dům. Proluka v jinak v řadě na sebe nalepených stavení by tu v té době byla.

Jméno tohoto domu se objevuje ještě v roce 1945, patřil měšťanstvu a hrál nějakou, mně zatím neznámou roli v chovu býků. Slibuji, že zjistím jakou. Dnes již nestojí. Býval přistaven zezadu k domu číslo č.p. 80 a vyčníval tedy tak trochu do luk. Z ulice vidět nebyl, proto nebude snadné získat jeho podobu. Snad jen z leteckých snímků z roku 1947. Po válce objekt chátral,

v létě roku 1960 jej navíc poničil požár a tak bylo rozhodnuto o jeho demolicí. Místo, kde stál, zůstalo nezastavěno.

Fotografie uchovávané v českokrumlovském fotoatelieru Seidel, zachycující výstavu dobytka, byly, alespoň některé, pořízeny právě na lukách za tímto domem.

Hledal jsem ve starých mapách, kudy vedla stará cesta ze Štegrovky. Vypadá to, že do města přicházela kolem jižní strany dnešní Restaurace Asia, tedy ještě o kus níže po potoku. Ale to vše ještě vůbec nic neznamená. Cesty se mohly měnit a Eigidivův dům mohl sloužit jen jako známý přibližný orientační bod. Když jsem si prohlížel stezku od Stögrový Huti po vstup do Volar, nemohl jsem si nevšimnout, že se na ní nacházelo sedmero božích muk či křížů.

No a jsme na Vajgaru, dnes na Starém městě. Spojení Vajgar a rybník známe z Jindřichova Hradce. Horší je to s mlýnem. Na Vajgaru stával Achatzův mlýn, zvaný také Hořejší mlýn. Ten však v 17. století rozhodně nezanikl, ale v roce 1661 je od vdovy Schoberové kupují Achatzové a nejlepší roky má před sebou. Mittermühl – Prostřední mlýn, by teoreticky mohl stát někde v místech, kde se dnes nachází park na Starém městě.

Zdržme se chvíli u zdejšího potoka, protože ten se různými jmény jen hemží. Dnes se mu říká Volarský. Na starých mapách je však takto označován až od soutoku s Mlýnským potokem. Někdy. Jindy toto jméno nenese vůbec a v císařském katastru z první poloviny 19. století se například na jednom a též toku vystřídají jména Schreinerbachl, Mühlbach a Laschnitzbach. Že Mühlbach je německy Mlýnský potok, asi není třeba zdůrazňovat. Však na něm stálo hned několik mlýnů a pil. Najít správný překlad pro Schreinerbachl je složité. Schreiner je německé označení pro horu Bobík, tady problém není, ale uznejte, že Bobický potok zní blbě. No a Laschnitzbach dostal své jméno podle toho, že protéká místem zvaným Laschnitz, tedy Lažiště nebo Láz. Jde o označení lidmi vyklučného a k osídlení připraveného místa. V našem případě se nacházelo někde tam, kde se dnes říká Zelené Dvory či Meindlova pila. Ještě malou zastávku u dvou jmen, a to Zelené Dvory a Schreiner. Na německých mapách není napsáno Grünhof, jak by se slušelo, ale Krinhof a také Krinwiesen (hof je dvůr a wiesen pastviny). Netuším, zda jde o pouhý fonetický přepis, nebo žil byl kdys jakýsi sedlák Krin.

Bobíku se Bobík říká ze stejného důvodu jako u Boubína. Připomínal bob, boubel. Původ německého jména není jasný. Snad jde o připomínku na rožmberského sekretáře Hanse Schreinerera. Ten úřadoval sice v 16. století, ale že již v té době byl vrchol navštěvován dokazuje tam do skály vyrytý letopočet 1541.

Kraví náves na místě dnešního pivovaru je zajímavá informace. Snad se zde konaly dobytčí trhy, nebo se zde shromažďoval dobytek před vyhnáním na pastvu. Nevím.

Dalším v popisu zmíněném místě je Šibeniční vrch. Ten byste na dnešních mapách hledali marně. Nahradiť ho mírumilovnějším Kamenáč, dříve Kamenitý vrch a ještě dříve Steinberg. Ale když si vezmete ještě starší mapy, tak narazíme na jméno Galgenberg, tedy Šibeniční vrch. Nevím, zda tu někdy stála šibenice, oba dva známí popravení nešťastníci byli sťati mečem.

U Kalvárie je to asi jasné, jde o kopec, na kterém byl ukřižován Ježíš Kristus a který svým tvarem připomínal lebku, což vyjadřují jak název Calvarie, tak i Golgota. O historii volarské Kalvárie jsme již ve Volarském zpravodaji psali.

Jméno kopce Vysoký les se někdy objevuje ve zkrácené podobě Vysoký. Označení mohl získat podle dvou skutečností. Jednak v době, kdy jméno dostal, se zde mohl nacházet starý a tedy vysoký les. A nebo protože šlo o porost položený vysoko, vzhledem k tomu, že kopec s nadmořskou výškou 942 metrů převyšuje okolní vršky.

Této části stezky se někdy říkalo Medvědí, nebo také Pivní cesta. Medvědi tu rozhodně být museli a pivo se tudy z Prachatic rovněž vozilo. Ostatně na to upozorňuje i poslední bod v Kubíčko-Schmidtově popisu Bierbruck, tedy Pivní most. Měla se zde pomocí nějakého speciálního zařízení doplňovat voda do sudů s pivem.

Jak vidíte, i s pomocí mapy a knih se dá docela dost dobře vyrazit na toulky a objevit spoustu zajímavostí. Jenže nakonec budu muset stejně vyrazit do terénu, a především do archivů.

Jaroslav Pulkrábek

Pohled od Štegrovky.

Vajgar a Lažiště

Šibeniční vrch

Od Štegrovky k Volarům.

U hřiště je nový umělý trávník

Volarští fotbalisté ani v druhé vlně této negativní chvíle nesložili zbraně a pustili se do další úpravy hřiště. Za vzdálenou branou je položena umělá tráva, kterou bude oddíl využívat hlavně pro tréninky a možná i zápasy mládeže. Díky brigádám i prací firm se vše stihlo do začátku zimy.

Letošní sezóna nebyla pro amatérské kluby příliš vydařená, a to kvůli omezení v souvislosti s koronavirem. Přes vše špatné věříme, že bude do budoucna lépe. Proto u nás ve Volarech na našem fotbalovém stadionu rozšiřujeme a vylepšujeme zázemí pro další rozvoj sportu ve městě. Letos je to nová umělá tráva, která nám pomůže prodloužit sportovní kalendář o několik měsíců a využít sportovní areál TJ Tatran

Volary i v době, kdy nám počasí nedovolí sportovat na přírodním trávníku.

Díky dotaci z Jihočeského kraje a finanční podpoře města Volary se nám daří náš fotbalový areál po letech chátrání znovu oživovat. Plány na rozvoj našeho sportovního areálu jsou velké, a to nejen pro fotbalisty, ale chceme vylepšit zázemí i pro jiné kolektivní sporty.

Děkujeme městu Volary a Jihočeskému kraji za jejich finanční podporu a pevně věříme, že i do budoucna tato podpora bude, protože sport je důležitou součástí každodenního života nás všech.

Děkuji všem trenérům mládežnických týmů na okrese Prachatice za jejich odvedenou práci a společně s rodiči jim přeji hodně

zdraví, štěstí, krásné prožití Vánočních svátků i v roce 2021. Děkuji rodičům za to, že děti k fotbalu a sportu jako takovému vedou a doprovázejí děti k tréninkům i zápasům. Fanouškům pak patří dík za přízeň, kterou všichni fotbalu věnují.

Technické parametry

Rozměr: 24x42 m

Dotace celkem: 630 tis. Kč

Z toho: Kraj 500 tis. Kč, město 130 tis. Kč

Podklad a terénní úpravy připravuje firma Štolka, koberec dodá firma Český trávník. Obrubníky atd. si děláme svépomocí.

*Za Fotbalový oddíl Tatran Volary
Martin Sedlák, předseda*

Tatran Volary odehrál sedm kol a podzim v okresním přeboru skončil

Soutěž v podzimní části soutěže měla mít jedenáct kol, ale po sedmi odehraných přišla repríza jara a pandemie koronaviru soutěž po jedné třetině zastavila. S postupujícím časem mizela naděje na opětovný restart a podzimní část byla předčasně ukončena. Zastavily se všechny soutěže od České fotbalové ligy až po okresní přebory ve všech kategoriích.

Nyní jsme v očekávání, jak to bude dál. Vše bude záležet na jednání a jedině, co se nabízí, je dohrát vše na jaře, tedy odehrát zbývající utkání podzimní části a navázat částí jarní. Což znamená odehrát patnáct utkání, což je podle mého názoru nejschůdnější cesta. Ostatně v předcházejících sezónách to byla běžná porce zápasů.

Pro nás nastanou problémy jen v tréninkové práci a v hygienických pravidlech

a čekáme, jaká opatření přijdou. Jsme schopni i na této úrovni vše připravit a respektovat. Věříme, že po dobu zimy budeme moci využít tělocvičnu a pokud bude mírná zima, najdeme cestu možná i na hřiště.

Hodně však bude záležet na dětech, které dohromady přišly o půl roku sportu jako takového a my můžeme jen doufat, že se nám všichni vrátí.

Dosavadní výsledky Tatranu

Muži

SK Čkyně 5:1, Vitějovice 3:5, Vlachovo Březí 1:5, Netolice B 2:2, Vacov B 2:3 a Šumavské Hoštice 2:1 a končí se prohrou v Dubu 2:3. V tabulce po odehrané části: 5 místo, skóre 17: 20 a 7 bodů.

Přípravky mladší

Tatran – Strunkovice 11:4, Šumavan Vimperk B 10:9, Vimperk C 16:3, Prachatice 5:12,

Zdíkov 6:1, Vlachovo Březí 9:5.

Přípravky starší

Tatran Volary – Husinec Lažiště 3:3, Sokol Zdíkov/Stachy 11:0, Nebahovy 8:1.

U přípravek se výsledek vyveřejňují, ale tabulky se nevytváří. Jde o princip fotbal hrou, kde jde především o radost ze hry, zdravou soutěživost a tabulky zde nemají význam.

Mladší žáci

Tatran Volary – Strunkovice nad Blaníci 20:0, Stachy/ Zdíkov 11:0, Nebahovy 8:1, Strunkovice nad Blaníci 10:3.

Po odehrané fázi: 1. místo, 32:10 a 12 bodů.

Starší žáci

Tatran Volary – SK Čkyně 0:3, Lažiště/Husinec 8:4, FC Vlachovo Březí 14:0, SK Čkyně 1:6, Lažiště/Husinec 5:4, Vlachovo Březí 7:0.

Po odehrané fázi: 1. místo, 35:17 a 18 bodů.

Ladislav Beran

Změna úhrad místních poplatků

Od 1. 1. 2021 bude v platnosti nová Obecně závazná vyhláška o místních poplatcích. V souvislosti s tím informujeme občany o změnách, které přináší:

- Od 1. 1. 2021 bude ročně probíhat pouze jedna splátka místního poplatku za komunální odpad, která bude splatná k 30. 6. aktuálního roku. Částka ročního poplatku za komunální odpad se nemění, zůstává ve výši 500 Kč za rok na občana.
- Od 1. 1. 2021 se mění splatnost místního poplatku za psy, a to na 30. 6. aktuálního roku. Částky ročního poplatku se nemění.

POZOR!

Již se nebudou distribuovat složenký na úhrady místních poplatků za komunální odpad a místních poplatků za psy.

Rovněž se nebudou distribuovat složenký na úhradu nájemného za pronajaté pozemky města dle nájemních smluv. Splatnost nájemného je uvedena individuálně v nájemních smlouvách.

Údaje pro platbu budou k dispozici na webových stránkách města, na telefonním čísle 388 302 204 nebo v kanceláři číslo 3 na MěÚ Volary, kde bude také možné tyto poplatky uhradit v hotovosti.

POZOR!

Změna čísla bankovního účtu u příjmového účtu města Volary :

Staré číslo b.ú. u příjmového účtu města 1223281/0100 je v platnosti do 31. 12. 2020.

Nové číslo b.ú. u příjmového účtu města 293848151/0300 je v platnosti.

